

RĂZVAN PETRESCU

*Ursulețul
lui Freud*

CUPRINS

<i>Cuvînt înainte</i>	7
Cîinele și măgarul	12
Încîlcitele căi ale eutanasiei	15
Călărețul sîngeros	19
Șapte zile din viața unui orfan celebru	23
Trianglu sentimental.	27
Senilitatea lui Eros.	30
Ziua cînd vine orgasmul	33
Povestea gelatinei	36
Peștera de la Mafra	39
Un socialist în piramidă	43
Frumoasa și renii.	46
Subconștientul inconștient.	49
Autopsie romantică	53
Nazism și ciocolată	56
Cuțitul pentru <i>coq au vin</i>	59
Fanteziile unei ascete	62
Rafinament funebru	65

Secretul umed al unui bestseller	68
Un bătrînel libidinos	71
Kantkamasutra	74
Ghichi cine varsă la cină	78
Cînd fierbem în suc gastric	82
Ikebana cu ouă de șarpe	85
Ursulețul lui Freud	89
Amin!	92
Samuraiul englez	96
Cum să votăm	99
Piercing cerebral	103
În Anglia unde totul e pe dreapta. Sau în spate	107
Cîinele cu clementină	110
Apogeul literaturii moderne	113
Cunnilingus cognitiv	116
Adirondack	119
Poloneză în sol minor	122
Finețe medievală	125
Păroasa și piticul	128
Gurmandul canibal	131
<i>Postfață</i>	135

CÎINELE ȘI MĂGARUL *

Rezumatul pe larg al romanului: Severin se îndrăgostește de Wanda și îi cere să-l biciuiască. Ea îl biciuiește, apoi se despart. Sfirșit. La care se adaugă trei ilustrații de Horațiu Mălăele și o foarte captivantă prefață semnată de Ion Vianu, din care aflăm printre altele că un celebru psihiatru a creat termenul de masochism după numele autorului de blănuri. Dacă Ion Vianu ne spune că blana e un simbol al ambivalenței sexuale, Sacher-Mason susține că Venus o poartă ca să nu răcească. Cartea înfloarește în descrieri de peisaje și toalete și e hașurată cu nenumărate conversații cu replici lungi, filozofice, oribile, ca între iubiți. Dacă așa se vorbea spre sfirșitul secolului al XIX-lea când a fost scrisă capodopera, nu mă mir c-a început Primul Război Mondial.

Să dezvoltăm. La început personajele se află într-o vilă din Carpați. Wanda este văduvă, deci adepta

* Sacher-Masoch, *Venus înveșmântată în blănuri*, Editura Trei, 2006.

amorului liber, grecesc, el nu prea. În capitolul următor, sînt împreună. Se recită poezii. Severin o cere de nevastă și-i spune să fie trufașă și despotică, iar ea pretinde să-i fie sclav. Tînărul e de acord, vrea să devină nicovală (citat din Goethe), fiind supersenzual precum martirii care găseau plăcere în suferință. Severin îi povestește cum l-a bătut în copilărie o mătușă cu nuiua și astfel „i s-a trezit simțul pentru femeie“, mărturisind că le adoră cruzimile. Zece pagini mai tîrziu, Wanda-l biciuiește și îi place, pentru că „el a trezit elemente periculoase în natura ei“. Și cînd în sfîrșit, la p. 88, pieptul ei gol se mlădie și citeam cu sufletul la gură, asta-și pierde cunoștința. Urmează conversație. Postcoital, Wanda formulează contractul prin care Severin îi va deveni servitor. În Italia ea își dă seama de natura lui de cîine. Deci o să-l cheme Gregor. Ajunși la Florența, masochistul semnează convenția prin care poate fi umilit, bătut și chiar omorît, ea, în schimb, va apărea cît mai des în blană. Și doamna-l biciuiește cu violență, căci are un chip dur. Îi dă cu papucul, îi trage palme de față cu prințul rus, pe urmă-l pupă. Apoi îl aruncă în pivnița jilavă. Îi zice că l-a iubit pătimaș, dar acum inima ei este moartă. Ca atare se ivește un pictor neamț ce execută tabloul *Venus învoșmîntată-n blănuri*. În timp ce pozează, Wanda îi mai arde-un bici lui Gregor, pe urmă pictorul vrea și el. Apare Alexis Papadopolis (Apollo), care-a luptat împotriva turcilor și e foarte bogat. Idilă

Wanda-Alexis, Severin vrea să plece, nu pleacă, imploră să fie sclavul ei chiar dacă rămîne și grecul (principiul terțului inclus). Survine o altă discuție, din care rezultă că ea nu-l iubește pe Papadopolis și are membre minunate pe care le întinde spre Gregor, dar îl ia grecul' la bătaie (Apollo îmbracă blana în acest scop) și mai că-l omoară cu cnutul, ea rîde, pe el îl doare, dar apoi simte o plăcere suprasenzuală. Și văduva pleacă cu grecul, iar Severin se-ntoarce la tata. După trei ani, primește o scrisoare de la Wanda de unde află că sentimentul ei de iubire a fost înăbușit de pasiunea lui dementă. Care-i morala povestirii? C-am fost un măgar, recunoaște eroul.

Masochiștilor care se așteaptă la țepi, decalotări cu mașina de tuns, freze perianale supraturate, *Ciuleandra*, cartea le place pentru că-i enervează. Pentru sadici e incomprehensibilă. Onaniștilor le folosește dacă se-apucă să mîngîie coperta I, unde e pozat un sîn și pubisul subiacent, ras, dar tăcut. Restul de două procente de normali pot folosi opera pentru a arunca cu ea în capul trecătorilor, fără avînt. Din prefață aflăm însă că există *femeia falus*. În asta nu e bine să arunci.

ÎNCÎLCITELE CĂI ALE EUTANASIEI*

Dacă e noapte și ești în tren, în avion, la stomatolog, în pat cu o femeie urâtă, în stație la troleibuz pentru a-l prinde a doua zi dimineață, la propriu-ți birou sub lămpiță căutînd o modalitate de-a omorî pe cineva pentru a face rost de bani de întreținere, la farmacie, atunci poți citi cartea asta. James Cain a debutat în 1935 în literatura botezată *noir*, cu *Poștașul sună întotdeauna de două ori*, după care, așa cum știți sau vă prefaceți că știți, s-au făcut două filme: capodopera din 1946 a lui Tay Garnett, cu Lana Turner și John Garfield, și capodopera mult mai mică din 1981 a lui Bob Rafelson, cu Jessica Lange și Jack Nicholson — nu mi-a mai plăcut a doua ecranizare pentru că sînt prea multe scene de sex fără sex (cînd e vorba de așa ceva, prefer

* James Cain, *Asigurare pentru moarte*, Editura Leda, Grupul Editorial Corint, 2006.

întotdeauna programele pentru adulți, sînt mai neorealiste).

Asigurare pentru moarte e scrisă la un an după primul roman conform tipicului ce avea să devină o modă (cinematografică) mult mai tîrziu: reprezentă *Poștașul II*. Și, bineînțeles, ca orice continuare, are aceeași structură ca originalul, fiind văduvită însă de intensitate, emoție, credibilitate, măcar de-ar fi fost cu poze. Dar mai ales nu mai are asigurări literare, deși Walter Huff, personajul principal, este un bun agent de asigurări. O întâlnește pe Phyllis Nirdlinger (un nume poetic și tocmai de aceea greu de reținut) și-și dă în cîteva pagini acordul de-a o ajuta să-și omoare soțul, în scopul de a încasa asigurarea pe care chiar Huff i-o făcuse bietului om pentru care nu putem avea nici o simpatie — e petrolist. În chip diferit față de *Poștaș*, între cei doi asasini nu există decît o vagă atracție fizică și tocmai de aceea faptul că se vorbește la un moment dat despre iubirea dintre ei surprinde printr-o lipsă de plauzibilitate asurzitoare. Resorturile crimei pe care Huff o plănuia de mult la modul general sînt doar banii și este prezentată mulțimea de detalii pe care le pune la punct în vederea nobilei acțiuni, chiar se pricepe. Există însă la pagina 35 o frază interesantă: „Am văzut atît de multe case prefăcute în cenușă, mașini distruse, cadavre cu găuri vineții în tîmple și o sumedenie de lucruri oribile pe care oamenii le fac numai ca să

încaseze marele pot, *încît nimic din toate acestea nu mi se mai pare real*". Și, tot ca o atingere a clapei literaturii, Phyllis spune la un moment dat că visează de multe ori că este însăși Moartea, îmbrăcată într-un costum stacojiu, dornică să-i scape pe oameni de griji.

Pentru a complica (și strica) schema perfectă din *Poștaș*, Cain introduce și alte personaje-piste: fiica vitregă a lui Phyllis, Lola, și prietenul acesteia, Nino Sachetti. Huff se îndrăgostește de Lola, ea îi spune că nu se mai joacă cu Nino deoarece italianul se întâlnește cu mama ei vitregă pe care fata o bănuia că i-a omorât mai întâi mama bună provocându-i pneumonie, iar mai apoi tatăl, fiind o asistentă medicală pricepută, și după ce Walter mai face un plan, acela de-a o termina pe asistentă pe care n-o mai iubea fiindcă era un șarpe cu clopoței, e împușcat el de șarpe. Dar nu moare. Și astfel mai aflăm că Nino nici gând să fie îndrăgostit de Phyllis asistenta, ci o urmărea de pe vremea când femeia aceasta hapsînă lucrase cu tatăl lui, un medic care murise de inimă rea pentru că hapsîna răpusese trei copii pentru a obține o moștenire, așadar avea un trecut urîțel, ca să nu mai vorbim că mai mult ca sigur eutanasiase încă cinci persoane în același scop sau doar ca antrenament, deci băiatul voia doar s-o demaște, iar poliția îi arestează ca proasta pe Lola și Nino, suspectîndu-i că au vrut să-l ucidă pe Huff. Nu voi dezvălui finalul, ca să mai aveți motive de

a citi — mai ales că stilul este direct, mai apar și picături de umor, suspansul e condus cu mână sigură —, în schimb voi scrie morala: *give peace a chance*.

Nici nu știi ce să laud prima dată: faptul că, nefiind concepute după același tipic, textele din *Ursulețul lui Freud* au tensiunea unor proze-episoade-capitole-de-roman, un roman-fluviu despre cărți și cititori deopotrivă. Așadar, nu te plictisești nici o clipă, ești mereu în tensiune, vrei să știi ce urmează. Sau faptul că umorul e de cea mai bună calitate, așa că, de multe ori, te trezești că ți-au dat lacrimile de rîs citind. Scrisul lui Răzvan Petrescu – aici, poate mai evident decît în alte părți – îți ia ochii, dar nu o face prin brizbrizuri stilistice (ar fi prea la îndemînă!), ci prin inteligența vie, zdrobitoare, cu care e greu să ții pasul.

–*Florina Pirjol*

Răzvan Petrescu știe să-și țină foarte bine în frîu ritmul scrierii, păstrează mereu cititorul cu sufletul la gură, apelează constant la sarcasm, face paralele cînd savante, cînd hazlii, fără a fi sub nici o formă prețios. Însă, mai presus de orice, ne arată un paradox: acela că și literatura proastă are un rost pe lume – poate produce o literatură de cea mai bună calitate, cum e cea din *Ursulețul lui Freud*.

–*Răzvan Năstase*

CURTEA VECHÉ

www.curteaveche.ro

ISBN 978-606-588-847-0

9 786065 888470